

Komunistični

paradiž -

velika

zmota

5

Ugovori in odgovori

Komunistični paradíž

Komunizem zadnje čase silno dviga glavo. Njegovi preroki — in teh je legijon — že mislijo, da je tudi pri nas prišla njegova ura. Glasno nam obetajo svoja nebesa. Široka usta imajo in drzno čelo. Drzni in nesramni so brez primere. Seveda, saj so za to dobro plačani.

Kadar jim kaže, se znajo pa tudi potuhiniti. Če treba, si napravijo pobožen obraz in se pomešajo med ljudi kakor nedolžna jagnjeta. Treba je poznati v ovčji koži krvoločnega volka!

Koliko ima ta volk na vesti zločinov, ve ves svet. Kako le more še kak človek, ki ima v sebi troho poštenja in malo človeškega čuta, s temi ljudmi še kaj opraviti imeti, to je nerazumljivo! Vsak, kdor ve — in kdo tega ne ve? — koliko milijonov nedolžnih ljudi se komunisti pomorili in peklensko mučili, se jih mora sramovati in s studom od njih obrniti.

In vendar mu ljudje verjamejo in na limanice sedajo!

Zakaj ljudje komunizmu verjamejo

1. Ker se jim slabo godi. Komur pa se slabo godi, si želiboljšanja. Želi si spremembe. Samo da bo drugače, kakor je zdaj, pa bo boljše! Tako si mislijo. Vsakemu, kdor jim obetaboljšanje, radi verjamejo. Kdo bi si pa ne želelboljšanja! Ali pa ne veste, da obetati in dati je — dvoje? Kaj pa, če pridete z dežja pod kap?! In ne le pod kap — pod točo, grom in strelo!

2. Ker ima komunizem v sebi nekaj resnice. A resnico pomešano z velikimi zmotami. Ljudje pa hlasneje z resnico vred tudi po zmoti. A resnica mora biti čista! Brez vsake zmoti! Če med moko vmešaš le malo strupa, je kruh neužit. Zavreči moraš vsega, ali se pa zastrupiš. In tako je s komunizmom. Samo da je tu strupa več kakor moke. In s tem trupom — pod plaščem resnice — zavaja in zastruplja ljudstvo.

3. Komunisti obetajo raj na zemlji. Zares, skromni niso v svojih obetih! A samo »gimpeljnic« gredo na tak lim. Le lahkoverni ljudje verujejo v take sanje. Kakor otroci! Samo otroci verujejo, da so pravljice resnične, da kralj Matjaž spi pod goro, da bo vitez Črtomir rešil zakleto kraljčino in da jim bo sv. Miklavž prinesel. Tudi ljudje pričakujejo v komunizmu »Miklavža«. Videli pa bodo, kakšnega parkeljna bodo dobili! Ogladati si hočemo komunistični raj: če ni bolj pekel kakor nebesa.



F 70 10563/1953

V komunizmu so vsi ljudje enaki

Saj bi bilo lepo, ko bi bilo res! Saj bi bilo tudi lepo, ko bi mogli mi po zraku frčati kakor ptiči in po vodi plavati kakor ribe, da bi nikoli nobeden ne utonil. Pa človeška narava ni tako ustvarjena. In tako tudi ni v človeški naravi, da bi bili vsi enaki, kakor so enaka kurja jajca, ampak smo različni, kakor so različne rože na vrtu in travniku. Narava ljubi veliko razliko. Eden je majhen, drugi velik; eden debel, drugi suh; eden hiter, drugi počasen; eden varčen, drugi zapravljiv; eden trezen, drugi pijanec; eden pošten, drugi falot.

Kdo pa verjame, da so v Rusiji vsi ljudje enaki? Da imajo vsi enako delo in enako plačo? Da vsi stanujejo v lepih palačah? Gospodje pač še danes stanujejo po palačah, delavci pa po umazanih luknjah. »Stanovanjske razmere so obupne,« beremo v neki knjigi o Rusiji. In menite, da vsi vsak dan obirajo ocvrte piške? Ali pa menite, da jih nihče ne obira? Ali da v Rusiji nihče ne ukazuje in nihče ne uboga? Pa še kako ukazujejo nekateri in kako morajo ubogati drugi! Ukazuje pa le peščica, a ubogati morajo milijoni. Vsak, kdor vpije, da bodimo vsi enaki, ko sam priplava na vrh, gleda, da sebe ne pozabi in si mehko postelje. Popolne enakosti ne spravi skupaj noben človek in nobena država, ker je človeška narava temu nasprotna. Pa je boljševiki tudi nočejo, ker hočejo gospodovati, diktirati.

Tako je z enakostjo. S tem pa nikakor ne zagovarjamo groznih razlik med ljudmi, kakor so zdaj. Vera krščanska nas uči, da smo vsi ljudje otroci božji in bratje med seboj, da se moramo med seboj ljubiti in drug drugemu pomagati. To je edino pravi in zdrav nauk. Drugo so neizvedljive sanje.

Komunizem je odpravil zasebno lastnino, nihče ne sme imeti ničesar svojega

Ker je to temeljni nauk komunizma in ima od tega svoje ime, odgovorimo nanj nekoliko obširneje! Tudi to bi bilo lepo, ko bi bilo mogoče; a tudi tega narava popolnoma ne dopušča. Če si fant ureže iz vrbe piščalko, ali je njegova ali ni? Če ne njegova, čigava pa? Če ima okoli sebe trop tovarišev, čigava naj bo? Vseh? Če ima dvajset gospodarjev, kdo bo piskal nanjo? Saj jo je zato urezal, da bo sam nanjo piskal. In če mu jo hočejo drugi vzeti, bo jokal in vpil: »Moja je, moja je!« Če najdeš gobo v gozdu, ali jo smeš skuhati in pojedsti, ali pa jo moraš izročiti državi, da jo ona razdeli? — Če najdeš na cesti dinar in ne moreš najti lastnika, ali ga smeš sam spraviti, ali ga moraš nesti v davkarijo? In če ga moraš, ali ga boš res nesel? Izmed sto ljudi jih je 99, ki tega ne bodo storili, tudi če jim je ukazano. Iščite angelčkov, da vam bodo taki komunisti! Dokler bo pa človek človek, je tak komunizem nemogoč. — Če si ti umetnik in si naslikaš sliko, ali je tvoja ali ne? Ali jo moraš izročiti državi ali družbi? Ali se ti bo potem ljubilo ukvarjati se z njo, če ti jo vzamejo? In ali se bo kmetu ljubilo veliko se gnati in potiti na polju, če mu ves pridelek ugrabijo, njemu pa puste, kolikor se jim ljubi!

Ali naj je res vse komunsko? Ali ne sme nihče nič svojega imeti? Tudi ne svojih hlač? Svojega perila? Svoje postelje? Svoje zlice? Svoje sklede? Svoje pipe? In svojega mačka? Ali je ta tudi komun? Če pa smeš imeti svoje

hlače in svojo posteljo, zakaj ne tudi svoje sobe? Če pa sobo, zakaj ne hiše? In če svojega mačka, zakaj ne tudi psa? Če pa psa, zakaj ne tudi teleta? In če teleta, zakaj ne krave? Če pa kravo, zakaj ne konja? In če cvetico v lončku, zakaj ne tudi vrta? Če pa vrt, zakaj ne njive? Kje je meja med dovoljenim in nedovoljenim? Vidite, če človek sme imeti le svojo pipo, je načelo komunizma, da nihče ne sme imeti osebne lastnine, že predrto in ne drži več.

Človek je ustvarjen tako, da to, kar je njegovo, ljubi in ceni ter rad obdeluje; kar je pa skupnega, to zanemarija. »Kaj se bom gnal in ubijal za druge!« Tako mislijo ljudje. Nemška beseda »gmajnac« nam to pove. Gmajna pomeni skupno zemljišče; obenem pa pomeni neobdelano, zanemarjeno zemljo, za katero se nihče veliko ne briga, ampak jo le izrabljajo, kolikor se izrabljati sploh da.

Tako je z zasebno lastnino. Nikakor in nikdar pa s tem ne zagovarjamo, da se preveč zemlje ali bogastva nakupiči in nagrabi v eni roki. Ker kolikor preveč ima eden, toliko premalo imajo drugi. Živeti pa morajo vsi. Kot pravilo se sme postaviti: Vsak sme imeti vsaj toliko svojega, kolikor potrebuje zase, oziroma za svojo družino. Če si je pa pridobil več, je dolžan pomagati tistim, ki nimajo, ker vsi imajo pravico živeti. Z drugo besedo: Premoženje nalaga socialne dolžnosti.

Komunizem je prinesel ljudstvu svobodo

Ali je mogoča bolj debela laž?

Svoboda je res dragocena stvar. Po svobodi se človek loči od živali. Pes je na verigi, tiger mora biti v kletki; pošten človek pa hoče biti svoboden. Kaznjencem po naših ječah ni posebno hudega, jesti imajo za silo, na gorkem so, dela nimajo preveč. Samo prostosti jim manjka, pa že omejitve prostosti pomeni zanje hudo kazen.

Cela komunistična država pa je ena velika ječa. Vse na komando, vse pod strogim nadzorstvom. Vse se meri, šteje, vaga: toliko smeš imeti, drugo boš oddal! Kaka nešteta armada paznikov, nadzornikov, kontrolorjev, biričev, leblajtarjev mora biti, da drži vse v pregledu in redu! Pa tudi vohunov in ovaduhov! To ti je zlata svoboda, če ti nekdo vedno za hrbtom stoji, s puško ali bičem stoji, v vsak žep in lonec lahko pogleda, če je tam vse v komunističnem redu. Življenje v komunizmu je prava sužnost. Bil so na Ruskem komunisti drugih narodov. Ko so si rusko svobodo ogledali, so izjavili pred vsem svetom, da take sužnosti ni nikjer, kakor v Rusiji. Boljševizem ne trpi najmanjšega odpora, nobenega samostojnega mišljenja. Kjerkoli se pojavi kako samostojno mišljenje, ki je voditeljem neprijetno, ali celo rahel odpor, mu hitro zavijejo vrat. Sovjetska država je dejansko le diktatura komunistične stranke, ki pravi, da zastopa ruski proletariat. Na kongresu leta 1934 je bil še na zunaj zadušen vsak videz svobode v stranki sami. V tem pogledu današnja Rusija še daleč prekaša nekdanjo carsko Rusijo. Kjer je zadušen vsak izraz javnega mnenja, vlada tiranija; nasilje. »Svoboda« je meščanski predsodek, je rekel Lenin, ter uvedel armado ovaduhov, Čeko, GPU, brezpravnost, pregnanstva, nečloveška trpinčenja, živinske morije celih slojev. Ruska revolucija je prekosila v svojih grozotah vse dosedanje in ni večje laži kot trditev, da je boljševizem ruskega človeka osvobodil.

Za tako svobodo se lepo zahvaljujemo. Kdor jo hoče uživati, naj se vendar potrudí v Rusijo!

Komunizem dviga gospodarstvo

Res je gospodarstvo bog komunizma. Njemu posvečujejo vse svoje skrbi in moči in — milijone ljudi. Tovarne so jim templji; biriči, ki na delo pri-ganjajo, pa duhovniki tega boga.

Res so postavili nekaj ogromnih tovarn in elektrarn, hoteč svetu po-kazati, kaj da znajo. Bahati namreč znajo dobro. Bilo bi več ko čudno, ko bi v dvajsetih letih v tako ogromni državi, s tolikimi milijoni ljudmi, ne bili ničesar naredili.

Njih uspehi pa niso v nikaki primeri z njih trdom, žrtvami in baharjfo. Njih dela so bila večinoma sami poskusi. Kakor mačka mlade sovjeti prekla-dajo svoje gospodarstvo, z desne na levo in z leve na desno. Ker so hoteli vse drugače in bolje delati kakor drugi, so skušali vsi po svoje napraviti, a skušnja jih je izučila, da ne gre tako, kakor so si v svoji domišljiji naslikali svoj »zemeljski raj«. Poskusi njihovi so naleteli na tisoče težav in neštetokrat so se hudo opekli. O njih »vzornem« gospodarstvu priča pred vsem svetom to, da so imeli v deželi — ki je prej zalagala Evropo z žitom že večkrat strahotno lakoto, v kateri je poginilo mnogo milijonov ljudi. Papež je takrat poslal veliko ekspedicijo v Rusijo, ki je ubogo ljudstvo lakote reševala. V zahvalo za to so ga komunisti pozneje nezaslišano zasramovali. Po socializaciji kme-tijstva je nastalo pravo razdejanje poljedelstva, na milijone hektarjev zemlje je ostalo neobdelane in stanje živine je strašno padlo. Spomladi leta 1930 je stala Rusija spet pred strašno lakoto. Socializacija je ubila v kmetu vse veselje do dela. Ruski kmet danes ni več gospod na svoji zemlji, ampak le kmečki delavec — hlapec.

Enako ruski delavec ni lastnik tovarn, ampak le delavec, kakor je bil prej. Razlika je le ta, da je bil prej lastnik zaseben podjetnik, sedaj pa je država. Namesto privatnega kapitalizma vlada sedaj v Rusiji državni kapi-talizem. Koliko so s tem na boljšem? Prav nič! Življenje sovjetskega delavca je mnogo slabše kot delavca po drugih državah. V resnično naprednih državah zasluži delavec šest- do osemkrat več kakor v državi, kjer vlada tako imeno-vana diktatura proletariata. Sovjetski voditelji se sicer trudijo, da bi ustvarili množici čim boljše življenje, ker je to v njih lastnem interesu; toda nezmanj-šana beda je jasen dokaz, da komunizem ni zmožen uresničiti svojih obetov. Pred 10 leti so delavske množice še sanjale o bodočem komunističnem raju na zemlji in vanj upale. Sedaj so razočarane. Enako so razočarani tisti, ki se zatekajo iz kapitalistične Evrope v Rusijo. Kdor le more, zopet pobegne.

Kar so pa komunisti napravili velikega, so napravili z ogromnimi člo-veškimi žrtvami. Samo pri kopanju prekopa med Belim in Baltiškim morjem (dolgega 226 km), je bilo vpreženih 150.000 delavcev, kjer so delali po 12—14 ur na dan in večkrat pri mrazu 30—40° pod ničlo. Ko je bil prekop dovršen, je ostalo živih baje le še 10.000, a 140.000 jih gnije v prekopu in njegovi bližnji okolici.

To vam je res raj!

V komunizmu smo vsi eno

Da, eno! Pa kako? »Kolektiv«. Kaj se to pravi? To se pravi: posamezen človek ne pomeni nič, vse je le družba, skupnost. Posameznik je le številka. Ena kaplja v morju. Kaplja ni nič, morje je vse.

Pri vodi je to res, pri ljudeh je pa drugače. Ena kaplja je malo več kot nič, človek je pa kaj drugega. Vsak človek je sam zase nekaj velikega, neprecenljivega. In samostojnega! Ima razum, spomin, voljo, dušo. Misli, čuti, hoče, giblje, dela, ustvarja lahko velika, občudovanja vredna dela. A ta človek komunistom ni nič. Pa tudi sto, tisoč in milijon ljudi jim ni nič. Le »kolektiv«, komunistična država ali družba je vse. Saj se je Lenin znebil besede: »Če tudi tri četrtine človeštva pogine, samo da zmaga komunistično načelo!« Ali je mogoče izreči večjo blaznost?! Ali je človek na svetu zaradi države in ne država zaradi človeka?

Kako torej komunizem človeka grdo ponižuje! Zato pa z ljudmi tudi tako počni! Kakor bi premetavali polena, repo, zeljnate glave, ali kup kamenja. Ne, mnogo grše in huje. Polena in kamna nič ne boli, če ga mečeš okoli. Človek pa trpi telesno in dušno. In kako neskončno trpljenje so napravili komunisti — milijonom ljudi — v svojem »raju«!

Komunizem je za mir in proti vojski

Kdo se ne smeje!! Če je kdo v miroljubnost komunistov verjel, so ga dogodki zadnjih mesecev temeljito drugače poučili. Da, sklicevali so ti hinavci celo mednarodne sbode za mir, napovedovali konec vseh vojsk. — Ob prvi priliki pa so planili z ognjem in mečem na Poljsko in pograbili in si podjarmili polovico te dežele, kjer morijo in koljejo po svoji navadi. Nato so se siloma vrinili v Litvo, Letonsko in Estonsko ter ugrabili tem državicam svobodo. Potem so brez vsakega povoda vdrli na Finsko, kjer zopet mučijo nedolžno ljudstvo. Ves pošten svet sočustvuje s Finsko, in se zgraža nad krvoloki — komunisti. In zdaj preže še na druge dežele, da bi si jih na enako roparski način osvojili.

Moderni Huni — ne pa apostoli miru in sprave!!...

Komunizem skrbi za ponižane in razžaljene

O, pa kako! Na jeziku že — a v dejanju? Ali ne veste, da v Rusiji več kot sto milijonov ljudi nima nobene besede? Da morajo samo ubogati in delati? Besedo ima samo boljševiška stranka. A v tej stranki je komaj dva odstotka ruskega prebivalstva. Več jih tudi ne sprejmejo. V stranki so sami »izvoljenci«. Ogromna večina delavcev in kmetov niso v komunistični stranki, marveč le pripraga stranki. Stranko pa tudi vedno čistijo. »Čistijo« s puško in revolverjem... Ker hočejo imeti samo popolnoma »zanesljive«. Gorje mu, kdor drugače misli kakor je ukazano! Zapisan je smrti. Ves svet ve, koliko svojih lastnih, in to najodličnejših pristašev so postrelili. Pa si še kdo drzne to tolpo morilcev poveličevati?!

A tudi v stranki nikakor niso vsi enaki. Strankini pristaši sicer uživajo ugodnosti, ki jih drugi ne uživajo. Govoriti in ukazovati ima pa samo komunistična birokracija: uradniki, pisarji in birači.

Tisti pa, ki jih komunisti gonijo od ječe do ječe, tam mučijo in nazadnje postrelé, niso seveda nič ponižani in razžaljeni!...

Samo v taborišču »Solavki« jih je okroglo 250.000, v »Vjatkic« in »Kotlasc« po 200.000, v sibirskih taboriščih »Kungovc«, »Bajkal« in »Amur« skupno 500 tisoč. Drugod zopet drugi visoki tisoči. Tu izvršujejo vsi vprek, duhovniki in kmetje, trgovci in delavci — desni in levi marksisti, izobraženci in drugi »lišenci« — to so osebe, ki so oropane vseh državljanških pravic, ker ne

morejo dokazati svojega proletarskega pokolenja — starčki in mladina razna prisilna dela; spravljajo les, delajo ceste, železnice itd. Njih življenjske razmere so strašne. Umirajo v masah. Leta 1935 so cenili njih število na 6 milijonov. Med temi je tudi na tisoče otrok. Tako skrbe boljševiki za ponižane in razžaljene! Staroveško suženjstvo je bila sramota človeštva, a sedanji »proletarski režim« v Rusiji je zločin, kakršnega zgodovina človeštva ne pomni.

Komunizem je osvobodil ženo

Osvobodil jo je tako, da dela vsa najtežja dela kakor moški: v tovarni in tudi po rudnikih. Celó v vojsko jo je vpregel. Zdrava pamet pa pove, da je ženska narava vendar zelo različna od moške. Če ženska dela v rudniku — ali mož naj pa kuha in pestuje in — doji in — rodi?!... Osvobodil jo je dalje tako, da je vsa izpostavljena moški pohoti. Saj se v Rusiji lahko vsak na novo poroči, če boče, dvakrat na dan. Dopoldne vzame eno, popoldne gre na urad in naznaní, da se je od te ločil in »poročil« z drugo. Ko se je te naveličal in pahníl od sebe, je pa — svobodna!...

Komunizem je razdril zastarelo družino, osvobodil ženo in otroke

Na to so komunisti res lahko ponosni! Imenitna iznajdba! Satan bi si ne bil mogel izmisliti kaj bolj finega. Mož in žena, oče in mati ne spadata skupaj. Seveda! Saj živina tudi gre narazen, potem ko je svojo stvar opravila. Ne, še ptički imajo skupno gnezdece. Kako surov je človek, ki ptičje gnezdo razdere! A komunisti so brez primere bolj surovi. Najsvetejšo družbo so razdrili, najnežnejše vezi potrgali. Domače »ognjišče« — najdražje zavetišče vsakega človeka. Spomini na domačo hišo — najljubši spomini. Komunistovski otrok jih ne sme imeti! Ne sme ljubiti očeta in matere. Je »državna last«. Še poznati jih ne sme. Nekaj groznega! Nečloveškega! Hujše kot zverinskega! — Kaj je silnejšega kakor ljubezen staršev do otrok in otrok do staršev? Tudi živina ima ta čút. Kráva žalostno muka, ko ji odvzamejo teleta in se le težko utolaži. Mati v komunistični stranki pa ima komaj toliko pravic do svojih otrok, kakor krava. Kaka nezaslišana krutost!! In to se imenuje svoboda, napredek!

Za otroke zdaj napravljajo neke zavode. Vrgli so jih pa na milijone na ceste, kjer so se potepali stradajoči, razcapani, vdani vsem hudobijam. Uboga mladina! Pri vzgoji pa je komunistom prvo in glavno, ne da bi otrokom srca blažili, marveč da jih do kosti prepoje s komunističnim duhom in fanatizmom. Zgodilo se je že, da so komunistični otroci ovajali svoje nekomunistične starše in zahtevali njih smrt. Ali more zverinstvo iti dalje?! Ne, človek brez vere ni samo žival; mnogokrat je hujši in grši od vsake zveri!...

Komunizem je vpeljal svobodno ljubezen

V komunizmu ni nobene svobode. Vse sešteto, zmerjeno, zvagano, kontrolirano, povezano, príbito. Samo tam je svoboda, kjer bi je ne smelo biti! Svobodna ljubezen! To je menda tisti blaženi raj komunistični! Ljudje se

smejo med seboj pariti po mili volji. Tu so vse ograje podrte, vse vojnice polomljene. Z drugo besedo: Lahko si živina! — Zival v drugem ne sme biti prosta: biti mora privezana ali zaprta, sicer dela škodo. Glede parjenja je pa prosta.

Tam ni nič »izpraševanja«, nič oklicev, nič poroke, nič ohceti. Podobno tudi pri komunistih. Fej te bodi, živina človeška!

»Vzgoja« po šolah in drugod pri komunistih je pa taka, da je mnogo deklic že med 12. in 14. letom nosnih. Sad svobodne ljubezni... Tako jih je osvobodil... Ubogi ruski narod!!

Boljševiška Rusija je zmaga slovanstva

»Kdor je proti Sovjetski Rusiji, je izdajalec slovanske misli.« To trdi komunistična inteligenca. Da je ni sram take budalosti! Kaj je komunizem slovanskega izvora? Ali je bil Marks Slovan? In njegov evangelij edini je komunistom merodajen. Z zapada je bil komunizem zanesen v Rusijo. Lenin ga je prinesel preko Nemčije v zaprtem vozu iz Švice. Ruski narod je samo nesrečna žrtev komunizma. Judje so mu bili glavni patroni. Lenin je napol jud: po materi. Trocki cel jud; pravo njegovo ime je Bronstein. Veliko teh judov ima nemška imena. Stalin sam ni Rus, marveč Georgijevce. kar je čisto drug narod. Glavni odbor boljševiške stranke je sestajal leta 1917 iz 8 judov, 8 Rusov in 5 drugih Nerusov. V predsedstvu strankinega kongresa v avgustu istega leta pa je sedelo 6 judov, 3 Rusi in 1 Georgijevce. V tako imenovanem Politbiroju so sedeli 4 judje, 1 Rus in 1 Polrus. Kominterneta je prava trdnjava judovstva. Za Leninom so jo vodili judje Zinovjev, Kohn in Radek; v njenem vodstvu je vsaj polovica judov (Bela Kun, Rafes, Vareki itd.).

Zmaga boljševizma je zmaga judovstva in azijskega mongolstva — a ne slovanstva!

Koliko so boljševiki Slovani, so »sijajno« pokazali nasproti Čehom in Poljakom. Čehe so sramotno pustili na cedilu. Poljake in Rusine pa zdaj gnjavijo in mučijo. Takih bratov — Bog nas varuj!

Samo kapitalisti trepetajo pred boljševiki, revni ljudje se jih pa vesele

To pa ne bo držalo. Poglejmo samo v našo deželo. V prvih vrstah slovenskih komunistov imate celo vrsto bogatih ljudi: advokatov, zdravnikov, višjih uradnikov, ki imajo po tri, pet, deset tisoč dinarjev mesečnih dohodkov. Zakaj so ti komunisti, ko so po komunističnem pojmovanju vendar »kapitalisti«. Vzrok je v tem, ker so brezverci. Izgubili so pravega Boga, zdaj iščejo drugega. Komunizem ni namreč le neki način novega gospodarstva, ampak jetudi vera — vera materializma. Slovenska inteligenca, ki se je izneverila veri svojih očetov, sedaj to vero prav po janičarsko sovraži in išče vsa mogoča sredstva, da bi jo spravila s sveta. Tudi komunizem jim pride pravi!

Divjanje komunistov proti Cerkvi in veri je dokaz, da jim je sovraštvo do Cerkve prvo in glavno, briga za socialno pravičnost stoji šele v drugi vrsti.

Ce se pa reveži vesele komunizma, je pa vzrok ta, ker ga ne poznajo. Ko bi ga poznali, bi si dobro premislili. Kakor pribito drži to, da je delovni človek v Rusiji ostal tudi pod komunizmom revež, kakor je bil prej.

Komunizem ustvarja raj na zemlji

Ta raj smo si nekoliko že ogledali. Ali hočete slišati še več lepega iz tega raja?

Samo v prvih treh letih — od decembra 1917 do septembra 1921 — ko je Rusijo vodila Čeka, je ugotovljenih smrtnih žrtev 1.766.188 oseb. Med temi je 28 škofov, 1200 duhovnikov, 755 učiteljev in profesorjev, 8800 zdravnikov, 54.000 častnikov, 260.000 vojakov, 105.000 policistov, 48.000 orožnikov, 12.800 uradnikov, 355.000 drugih izobražencev, 192.000 delavcev, 815.000 kmetov. — Od septembra do konca 1921 je padlo nadaljnjih 18.351 oseb, leta 1922 okroglo 38.000, leta 1923 so pomorili 112.000, največ kmetov. To so samo ugotovljene številke. A vseh žrtev cenijo poznavalci za prvih 15 let na tri milijone. Stotisoči pa ječe po strašnih taboriščih. Vemo pa prav iz zadnjih časov, da še vedno padajo žrtve komunističnega nasilja v Rusiji, in sicer v tisočih: ministri, učenjaki, generali, delavci, kmetje...

To so seveda samo »rajske« številke! S proletariatom samim kapitalisti niso nikdar bolj krvoločno ravnali, kakor njegovi lastni — odrešeniki. To se torej imenuje komunistični raj! Carski režim je bil zverinski, proletarski je še neprimerno krvoločnejši in sramota za našo dobo, za ves kulturni svet!

Najstrašnejša morilca sta bila voditelja GPU (Državna politična uprava) »Gosudarstvenojе političeskoje upravlenjec), Džerdžinski in jud Jagoda, ki se je posebno izkazal po iztrebljanju trockistov in kmetiških uporih. Fero-hilov je na vrtu PGU v mesečini za zabavo streljal svoje žrtve. Roza Schwarz je hodila v celice in cigaretami žgala oči jetnikov. Vera Grebenčekov je v Odesi lastnoročno ubila 700 jetnikov. Junaške babe, kaj! Imena »ženske« ne zaslužijo. Saenko je v Hankovu svojim žrtvam živim drl kožo z glave. To je kultura marksistične diktature proletariata.

Kdor tukaj navedenih trditev ne verjame; kdor misli, da si mi take reči izmišljujemo in lažemo, kakor lažejo komunisti, ta naj si kupi in bere knjigo Franca Erjavca: »Komunizem in komunistična Rusija!« Knjiga obsega 535 strani in stane 80 dinarjev. Priznava vse, kar so komunisti napravili dobrega ali velikega. A vse to zgine v morju zločinov, bede in gorja, kar so ga pripravili nad ubogi ruski narod. Berite to in vam bodo lasje na glavi vstajali! Strmeli boste, kam more zabloditi človek brez Boga, v kako zver se spremeniti.

Komunizem in Cerkev

Da imajo komunisti Cerkev posebno v želodcu in jo žele v žlici vođe utopiti, smo ravnokar slišali. Neznansko jim je na poti. Neprestano se zale-tavajo vanjo. Nobene dlake ne vidijo na nji dobre. Ona je kriva vsega hudega na svetu.

Kako vendar to? Ali je mar Cerkev ustanovljena za to, da ureja časne zadeve? Ali ni zato poklicana neka druga ustanova: država? In vendar pred vsem napadajo Cerkev, ne državo. Zato ker si države ne upajo! Ker vedo, kaj bi jih sicer čakalo. Strahopetci! Samo na Cerkev in duhovnike imajo »najde«, ker vedo, da jim ti ne bodo storili nič žalega. Samo farovži in farovški grunti so jim na poti. Tu bodo pred vsem napravili red. Nič pa ne groze, da bodo padli po bankah in tovarnah in drugih res dobičkanosnih podjetjih. Se-veda se bodo tudi teh polastili; a najprej bodo planili po cerkvah in duhovnikih.

Ali ni iz tega jasno, da je komunizem nekaka proficerkey? In da — če je Cerkev ustanova božja — je komunizem, tak kakor je, delo satanovo?...

Poglejmo zdaj, kaj imajo Cerkvi vse očitati! Da se zapletajo v razna protislovja, to jih nič ne moti. Sicer je kar neumno na nekatere prazne ugovore odgovarjati. Pa malo si jih vendar oglejmo!

Kristus je bil komunist

Odkod ga pa poznajo? Gotovo iz svetega pisma. Če je bil komunist, zakaj mu pa ne postavijo spomenika? Zakaj so ga pa postavili Judežu Iškarriotu? Seveda zato, ker so njegovi bratje.

Večina komunistov pa trdi, da Kristus sploh živel ni. Pa kako, da je živel Judež Iškarriot, če Kristus ne? Kako ga je pa mogel Judež izdati, tistega, ki ga bilo ni?!

No, in kdo ima zdaj prav? Ali tisti, ki pravijo da Kristus še živel ni, ali tisti, ki pravijo, da je bil komunist? Nobeden!

Komunizem ni proti veri, je le za pravičnost

Tako govore hinavci, dokler jim kaže, da bi nalovili pristašev tudi med verniki. Ali jim res kdo še verjame? Ali je sploh vredno na to laž odgovarjati? Ko vsa zgodovina komunizma na ves glas kriči o peklenskem sovraštvu do vere! V Rusiji so porušili skoraj vse cerkve, pomorili vse duhovnike; v Španiji so jih pomorili 17.000. Pa ne le duhovnikov, marveč že samo najmanjše versko znamenje pri navadnem verniku, molitvenik, rožni venec ali svetinjico, je bil vzrok, da so jih pomorili na tisoče. To se pravi: ne biti proti veri!!

Vera je zasebna stvar

Stara pesem socialistov in komunistov. Če je zasebna stvar, jo pa pustite pri miru! Toda kdo ne ve, da je to samo pretveza, pod katero pobijajo vero ne le v javnosti, ampak jo žele pregnati iz zadnjega zasebnega kotlička.

Vera je strup za tlačene, da bi ne iskali pravice na zemlji

Komunisti še vprašajo ne, je-li vera resnica ali ne. O tem ne govorijo nič; še ne skušajo nam ne dokazati, da ni resnica. Resnica ali neresnica — imeti je ne smeš! Zakaj? Zato ker jim ne »paše«. Zato ker prepoveduje ropati, krasti, moriti, ljudi mučiti, v čemer so komunisti mojstri.

Ali naj živini dokazujemo, da je vera resnica? Saj živalski človek nima smisla za kaj višjega duhovnega. Za kaj drugega kot za trebuh!

Pa recimo, da bi ljudi oboje goljufalo: vera kakor nevera. Kdo bi ljudi bolj goljufal? Vera bi jih goljufala za nekaj let sreče na zemlji, komunizem jih goljufa za vso večnost. Prvo bi se še preneslo, drugo je neprenesljivo.

Toda vera ljudi ne goljufa. Vem, komu verujem — je zaklical veliki sv. Pavel in svest sem si, da mi plačilo ne uide, Upanje kristjanov na boljše

življenje ni prazno. Zaradi večnega življenja pa jim časnega ni treba zane-marjati. Seveda bog naš pa trebuh ni!

Sicer pa, kaj se bomo pričekali, kje je resnica! Po njih delih jih boste spoznali. Ali se berejo fige s trnja in grozdje iz osata? Po delih, o katerih tukaj slišimo, v nebovpijočih morijah in drugih krivicah, se komunizem sam obsoja in je obsojen od vseh poštenih ljudi. Kdor pa zločine odobrava, je sam zločinec!

Ne vera, ampak komunizem je strup. Strup, ki je pomoril milijone ljudi.

Cerkev je kapitalistična

Ima sama veleposestva

Teh veleposestev pa ni ukradla ali si prigoljufala. Večinoma so ji bila podarjena. Cerkev pa svojih posestev sama ne jé. Kdo pa je Cerkev? Cerkev je vse verno ljudstvo. Predstojniki Cerkve to premoženje samo upravljajo in porabljaajo za cerkvene namene. Če bi ne bilo dohodkov iz teh posestev, bi moralo ljudstvo samo za te potrebe skupaj zbrati. Ali ni za ljudi bolje, da se vzame iz posestev, kakor iz njih žepov?

Cerkev varuje kapitalistom njih posest, ne obsoja kapitalizma

Papeži so izrečno obsodili zlorabo kapitala v treh okrožnicah: »Rerum novarum«, »Quadragesimo anno« in »Redemptoris nostric. Berite jih! Sicer pa Cerkev obsoja krivični mamonizem stalno, držeč se evangelija, v katerem kliče Jezus »Gorje vam bogatini!« in kjer je brezsrčnega bogatina pokopal v pekel. — Zasebne lastnine Cerkev sicer ne obsoja, ker je tudi Jezus ni obsodil. Pač pa pove bogatinom, da zasebna lastnina ni neomejena in ne popolnoma svobodna, da ima kapital socialne dolžnosti. Kdor ima premoženje, ne stori samo lepo delo, ampak je dolžan obračati ga v prid drugim, ki ga nimajo.

Orožja in vojakov pa Cerkev nima, da bi kapitaliste mogla k čemu prisiliti.

Cerkev nima pravice obsojati komunizma, to je nič ne briga

To je nekako tako rečeno, kakor bi komu rekli: Kaj tebe to briga, če ti polómim vsa rebra in stolčém glavo! Nikar ne pihaj, kjer te ne srbi! To skrb prepusti nam! — Če tisoče cerkvá poderejo in desetisoče duhovnikov pomoré, to Cerkve seveda nič ne briga! — Ali je treba na tako neumen ugovor še odgovarjati?! — Vzrok vprašati imamo le mi: Če Cerkve komunizem nič ne briga, zakaj pa komunizem toliko briga Cerkev?! Saj to je njegova glavna briga, to mu napravilja skrbi: Kako bi Cerkev udušil, Duši jo, a udušil je ne bo,

Cerkev naj ostane pri veri, socialne zadeve bodo že drugi rešili

Ta ugovor pa milostno dovoljuje, da smemo ostati pri veri. — A zdaj pa naenkrat ni prav, da papeži kličejo svetu, naj socialne razmere uredi, in kapitalistom, da morajo biti pravični. Kako naj se pa Cerkev obrne, da bo komunistom prav? Naj krene na desno, naj se obrne na levo, komunistom nikoli ne bo prav. Zato pa tudi Cerkev komunistov ne bo nikoli šla vprašat, kako ima ravnati.

Cerkev ni napredna

Hudoben človek lahko ponoči nameče na tvoj vrt kamenja kolikor ga hoče. Pobirati kamenje in vrt čistiti je težje. Podobno je z ugovori proti Cerkvi. Komunist lahko očita Cerkvi, kar se mu zljubi. On lahko trdi tudi, da je sonce mrzlo, led pa gorak. Saj je komunizem prevrgel vse pojme, ki jih je do sedaj človeštvo imelo. Resnica, pravica, čednost, dobrot, milosrčnost, hudobija, laž, tatvina, rop — to so komunistom samo besede brez pomena, »pedsodki buržuazije«, s katerimi je komunizem pomedel.

Take vrste ugovor je tudi, da »Cerkev ni napredna«. Ali je vredno na to odgovarjati? — Tako napredna Cerkev seveda ni kakor komunizem, ki danes imenuje belo, kar je včeraj imenoval črno, ki danes pridiga mir, jutri napoveduje vojsko, ki se danes za ceno svobode malih narodov družijo z onimi, katerim je še včeraj prisegel boj na življenje in smrt. Načela Cerkve so večna, ker so božja. Pri vsem tem pa je storila Cerkev za napredek človeštva več, kakor bo kdaj komunizem storil. Evropska kultura je v glavnem delo krščanstva. In ta kultura je v toliko dobra, v kolikor je krščanska. V kolikor je pa od krščanstva odpadla, je gnila.

Cerkev dela razdor med ljudmi in narodi

Ta ugovor je enake vrednosti kakor prejšnji. Cerkev dela razdor! Preneumno! Kje? Kdaj? Kako? Torej ne komunisti, ki so z nečloveško krutostjo podjarmili Ukrajince, ki mučijo Poljake in bombardirajo Fince, in ne drugi imperialisti, ki podjarmljajo tuje narode in povzročajo vojske — ti ne delajo razdora med narodi, ampak Cerkev! Cerkev, ki vedno oznanja ljubezen in mir. In tudi dela zanj. Koliko se je trudil papež Benedikt XV., da bi bil skrajšal svetovno vojsko! Koliko se zavzemal za vojne ujetnike, kake darove pošiljal po raznih deželah! Koliko sta si zopet prizadevala papež Pij XI. in Pij XII., da bi novo vojsko preprečila! Turki so Benediktu XV. iz hvaležnosti v Carigradu spomenik postavili. Krščeni komunisti pa si drznejo trditi in trobiti tako kričečo neresnico!

Cerkev blagoslavlja orožje in vzpodbuja narode k medsebojnemu klanju

Na to je bil odgovor že ravnokar dan. — Blagoslavlja orožje? Nam ni znano, če so res kje orožje blagoslavljali. V »Cerkvenem obredniku«, kjer

so blagoslovi za vse mogoče, blagoslova orožja ni. — Vendar bi v pravični vojski ne bilo napačno, tudi orožje blagosloviti. Pravična je vojska, če kdo državo brez vzroka napade; tako kakor je zdaj Rusija napadla Finsko. V takem napadu je država tako upravičena braniti se, kakor je posameznik upravičen braniti se, če ga kdo napade. Čehom so očitali, da se niso nič branili. Poljake je svet občudoval, ker so se tako hrabro branili. Vojska je vedno strašno gorje. A dokler bodo na svetu hudobni državniki, ki druge države brez vzroka napadajo, bodo vojske neizbežne. Če je pa vojska pravična, obrambna, je dovoljeno Boga prositi, da bi pravica zmagala. Blagoslov pa ni drugega, kakor prošnja k Bogu na pomoč.

Duhovniki oznanjajo ljubezen, sami pa ne žive po tem nauku

Seveda tisti, ki nedolžne ljudi streljajo in satansko mučijo, ti pa žive po nauku ljubezni! Volk očita ovci, da ljudi kolje. Ti nedolžni volk in ti hudobna oveca! — Pa kako, da od duhovnikov zahtevajo ljubezen, ko pa pravijo, da je sovrašтво čednost, ne ljubezen, in se po tem nauku tudi zvesto ravnaajo

Komunisti streljajo duhovnike, ker ti ne žive, kakor bi morali in ker se bavijo s politiko

Povejmo na kratko, kakor je resnica: Komunisti streljajo duhovnike — ne zato, ker ne žive, kakor bi morali — ampak ker ne govoré, kakor bi bilo komunistom všeč.

Vprašajmo se enkrat: Zakaj imajo komunisti in vsi brezverci na duhovnike tako piko? Zakaj na njih vidijo samo slabo? Zakaj po njih najprej planejo? — To je nekaka skrivnost, ki jo je težko razložiti. Ker vzroka za to nimajo nobenega pravega. Skušajmo to skrivnost nekoliko odkriti in razložiti.

Duhovniki niso niti bogatini, niti kapitalizma ne zagovarjajo. Če kak duhovnik denar preveč kopiči, je to seveda obsodbe vredno. Toda to so redke, redke izjeme. Splošno pa je res tole: Duhovniki so izmed vseh izobraženih stanov najslabše plačani. Resnica je tudi, da reveži nikjer ne dobe toliko pomoči, kakor po župniščih, kjer si kar kljuke podajajo. — Če kak duhovnik spravi nekaj denarja skupaj, stori to, da bi na starost ali v bolezni ne prišel v zadrego. Če prej ne razda, ob smrti zapusti nekaj sorodnikom, ki so ga pomagali šolati ali so mu služili, pa jih ni sproti plačeval; drugo pa voli v dobre, občekoristne namene. Nešteto je dobrodelnih naprav, ki so jih ustanovili duhovniki. Nespodbitna resnica je, da noben stan ne stori toliko dobrega kakor duhovniški, ne samo v duhovnem, marveč tudi v časnem oziru. — Farovške grunte ljudje vidijo in jih strašno v oči bodejo. Nič pa ne pomislijo, da grunt, obdelovan s tujimi ljudmi, danes nič ne nese. Da plače poslov, davki in popravila ves dohodek požro. Tudi v Jugoslaviji so ljudje, ki imajo na mesec po 10, 20, 50 in 100 tisoč dohodkov. Toda redno se dogaja, da komunisti čez te milijonarje manj zabavljajo, kakor čez kakega kaplana, ki ima mesečno manj dohodkov kakor srednje dobro plačan delavec.

Kako torej to, da ima komunist proti kapitalistu z njegovimi visokimi milijoni in stotisoči dohodkov manj pritožb, kakor proti duhovniku z nje-

govimi skromnimi dohodki?! Ali ni to nenaravno? Nerazumljivo? Skrivnost? Kako naj si razlagamo to uganko?

Oh, uganka je čisto preprosta. Ves srd komunistov nad duhovniki ni zaradi njih bogastva, ampak zato, ker duhovniki pridigajo: Ne laži! Ne kradi! Ne goljufaj! Ne ropaj! Ne ubijaj! Ne prešuštvuj! Tega brezverska ušesa ne morejo slišati. Duhovniki, imejte pamet in začnite pridigati: Lagati, krasti, ropati, moriti, ubijati, posebno nečistovovati je dovoljeno! Svobodna ljubezen!... Boste videli, kako hitro boste s komunisti prijatelji!

Božje zapovedi — to so tista »politika«! Duhovniki ne znajo peljati prave politike, drugače bi se jim bolje godilo!...

Dobrih duhovnikov pri nas komunisti ne bodo pobili, marveč le nevedne

Seveda! V Španiji, kjer so jih pobili 17.000, so izbrali tudi samo »nevedne«. 17.000 nevednih! Po čem neki komunisti ločijo nevedne duhovnike od nevednih? Po čem? Vsak, kdor ni izdajalec svojega stanu in njegovih svetinj, jim je neveden. In čemu so pobijali, mučili in skrunili redovnice, ki so stregle po bolnišnicah in vzgajale mladino. So bile tudi te kapitalistke?

Čemu bi pri nas komunisti cerkve podirali

Da, čemu neki?! Mi tudi ne vemo, čemu. Vprašamo samo: Čemu so jih podirali v Rusiji? Čemu v Mehiki? Čemu v Španiji? Čemu? Čemu? Odgovorite nam, čemu! Kako korist je ljudstvo od tega imelo?!

Vsako gibanje se unese, tudi komunizem se bo, pri nas bo nastopil mirno brez divjanja

Ah! Radi bi, da jim odpremo vrata sami, ljubeznivim gostom, da bodo, ko bodo enkrat v hiši, planili po nas. Volk vam zagotavlja, da ne bo več klal ovác; lisica vam obljublja, da ne bo žrla kokoši. Je premiroljubna in preveč vzvišena, da bi se omadeževala s kurjo krvjo. Samo če ji verjamete! Mi pa vemo, da volk menja svojo kožo, ne pa gobca. — Kako se je pa komunizem v Španiji unesel? Če se v 20 letih ni unesel, se v 22 tudi ne bo. Tudi to vemo, da so Slovenci v Španiji, kolikor jih je bilo, igrali posebno grdo vlogo.

Menite res, da bo sedaj drugače?

Vera komunistov

Komunizem in krščanstvo sta nezdržljiva, tako pravi papež v svoji okrožnici o komunizmu. Kako neki je drugače mogoče? Voda in ogenj se še nikoli nista združila v eno.

Kristjani verujemo v Boga, v dušo in večnost. Komunisti vse to, kar nam je najsvetejše in najdražje, tajé in pobijajo. Poglejmo nekoliko njihovo »vero«!

Duše ni — človek je samo stvar

Tako komunizem grdo ponižuje človeka! Mu odreka to, kar je na človeku najboljšega, plemenitega. Človek je samo kup mesa. Torej nič več kakor žival. Bolj »razvita« žival.

Odkod pa komunisti vedo, da je človek samo tvar, materija? Da duše nima? Kako morejo to dokazati? Resna filozofija je materializem že davno obsodila. Odkod neki ima človek tako nežna in globoka čustva, če je samo kup mesa? Odkod naj vzame ta kup mesa nežno ljubezen, iskreno veselje, globoko žalost, veselo upanje, sveto navdušenje, silno hrepenenje, strašen obup? Kako, da se v tem mesu kuhajo taki občutki, kakor v kakem kotlu, v katerem se kuha za prašiče?!

Bežite — bežite! Preneumno, da bi se z vami prerekali, če je človek človek ali je samo žival!

Če hočete, bodite vi, komunisti, živali! Vsa vaša dejanja kažejo, da ste res. Mi pa smo ljudje in si ne damo odrekati svojega človeškega dostojanstva.

Boga ni

Komunisti so ga odstavili. Odkod pa tako dobro vedo, da ga ni? Ali so morda kdaj dokazali, ali le skušali dokazati, da ga ni? O kakem takem dokazu nismo nikdar slišali. Če je ali ga ni — oni ga kratkomalo ne priznavajo. To je tako, kakor če bi rekli: Če sonce na nebu je ali ga ni — mi ga ne priznavamo, za nas ga ni! Če bi Boga ne bilo, zakaj pa ga za žive in mrtve pobijajo? Osebe ali stvari, ki je ni, ni treba pobijati! Boljševiki pa se zaletavajo v Boga in z vso silo hočejo prekucniti njegov prestol. To je njihova glavna naloga. Oni morajo tajiti Boga, ker je njihov nauk postavljen na materializem, ki zanikuje vse nadnaravno.

Če Boga ni, odkod je pa zemlja? I, sama se je naredila! Seveda! Utopljenec je za lase sam sebe iz vode potegnil. — Kdo je pa zemljo, sonce in zvezde tako uredil, da nikoli skupaj ne trčijo, da gre vse na minute in sekunde natančno? Vsa tisočletja in vsak dan enako pravilno. Kaj tega ne veste? Med seboj so se tako dogovorili, da bodo tako tekli, da bo šlo vse v redu. Potem morejo imeti pa več pameti kakor ljudje, ki tolikrat drug ob drugega trčijo in se pobijejo! Hiša se je sama sezidala, stroj se je sam sestavil, ura se je sama zložila, kolesca so skupaj skočila in začela teči, pravilno in točno. To je vaša modrost, komunisti! Krave se vam smejejo. »Norec je rekel v svojem srcu: Boga ni.« Tako je pisano v knjigi večne resnice.

Le ubijajte Boga, a ubili ga ne boste! Le malo počakajte, boste že videli, če je ali ga ni! Nobeden mu ne bo ušel! Pri tistih ozkih vratih, skozi katere gre vsak človek s tega sveta na onega, tam se boste srečali!...

Večnosti ni, nebes ni

Ali čisto za gotovo veste, da jih ni? Kje pa ste to zvedeli? kateri prerok vam je povedal? Za vas jih seveda ni! To vam radi verjamemo. Kajti za roparje in morilce nebes resnično ni. Če pa po smrti nič več ni, če nas bodo kar v jamo vrgli, da tam segnijemo in nas črvi pojedjo, povejte nam, ali je potem vredno živeti? Ali ima naše življenje kak smisel, kak resen namen in pomen? Zakaj pa potem prav za prav smo in se ubijamo teh par let tukaj na svetu? Kaj iščemo tu? Kaj tavamo po tej pusti zemlji?

Oh, nebesa hočemo tukaj imeti!

Kaj — kaj govorite? Nebesa na zemlji? Ali sanjate? Kaj vam slika vaša bolna domišljija? Ne smešite se vendar pred vsem svetom! Otroci vas na laž postavijo! Otrok ve in dobro čuti, da nebes na zemlji ni in jih nikoli ne bo. Prvi glas, ki ga da vsak Adamov otrok od sebe, prvič ko stopi na zemljo, je jok. In ne samo enkrat, ampak vedno znova se oglašja in kriči, da ga je težko poslušati. Otrok še nič ne razume, a dobro čuti, da je stopil — v dolino solz.

Odpravite vendar, komunisti, odpravite to grdo navado otrok, da ne bodo tako kričali, komaj ko se pojavijo na svetu! Čudne manire to — v zemeljskem paradizu! Pa je takih manir še več. Solzá na svetu, da bi gnalo mlinske kamne tri in tudi več. Joka, tarnanja, zabavljanja, vzdihovanja, da zemlja odmeva od njih. Pa ne le med reveži, ampak tudi pri bogatinih. Če pa še ni bilo dosti huđega, ste pa vi to gorje še pomnožili. To so vaša nebesa! Če ste vi s takimi nebesi zadovoljni — mi ne! Milujemo vas in vse slepce, ki vam verjamejo.

Vi govorite bogokletno: »Nebesa prepuščamo angelcem in vrabcem«. Saj se vam jih ne bo treba preveč braniti! Nečistniki, roparji in morilci resnično ne bodo videli nebeškega kraljestva.

Mi pa pravimo: Vaša nebesa prepuščamo vam! Pekel je to! Ne nebesa! Kakor smo se v teh letih prepričali, ste napravili res iz zemlje pekel, kolikor ste ga mogli napraviti.

Bojimo se le tega, da bi za tem peklom ne prišel nad vas še neki drugi...

Kaj torej

Da je liberalizem in njegov otrok: kapitalizem, v slabem pomenu besede, spravil človeško družbo v nezno stanje, to je gotovo. A komunizem ga tira v drugo nezno stanje. Prvi se je zaletel predaleč na eno stran, drugi ravno tako na drugo. Prvi trdi: Vsak sme bogateti, kolikor hoče in more, za druge se mu ni treba brigati. On je sebi vse, drugi so mu nič.

Komunizem trdi ravno nasprotno: Vsak zase ni nič, le vsi skupaj smo kaj. Naj milijone posameznikov poglne, samo da družba prospeva? — Kaj ni to neumno? Saj družba obstoji vendar iz posameznikov. Če posamezniki niso srečni, ne more biti srečna družba.

Kje je torej resnica

Kakor po navadi: V zlati sredi. Ta zlata sreda je krščanstvo. Nihče na svetu ne more reči, da Kristusov nauk obsega le eno samo zmoto. Nihče ne more trditi, da če bi se svet ravnal po teh naukih, bi bilo dobro, kolikor na svetu biti more. Evangelij na vsaki strani oznanjuje pravico in ljubezen. In to sta dva stebra, na katerih bi morala stati vsa človeška družba. Kjer vlada pravica, tam se pač nikomur ne godi krivica. Kar še manjka k sreči, to doda in dopolni ljubezen. Da je na svetu tako huđo, kakor je sedaj, je edini vzrok v tem, ker se je svet obrnil od Boga in zavrgel krščanstvo.

Preberi, premisli, daj brati še drugim!